

бира после таквих револуционарних промена има за циљ да донесе устав у коме ће да се назначи почетак нове владавине. То је био случај са Француском после слома монархије и изгубљеног рата с Пруском у којој је њена уставотворна скупштина донела 1875. Устав III Републике или по завршетку фашистичке окупације Устав IV Републике од 1946. Уставотворна скупштина изузетно може да се користи и као орган одлучивања о промени устава мимо предвиђеног ревизионог поступка. То ће бити онда када актуелна власт у једној земљи процени да, због важности уставних промена, о њима не треба да одлучује обична, редовна скупштина као овлашћена ревизиона власт, него посебно изабрана уставотворна скупштина. Овај ревизиони систем који подразумева уставотворну скупштину је данас ређа појава с тим да данас у Европи нема земље која предвиђа тај орган одлучивања о ревизији устава. Пре Другог светског рата само је Албанија Уставом од 1928. предвиђала да о промени устава одлучује посебна уставотворна скупштина, а у XIX веку такво решење је применио и Устав Краљевине Бугарске од 1879. када је у двадесет другој глави регулисао такав поступак уставне ревизије. Уставотворна скупштина је специјалност америчког континента, важи за промену Устава САД-е од 1787., мада није коришћена током америчке историје с обзиром да су уставне промене вршене у облику уставних амандмана којих је досад усвојено 26 и то од стране Конгреса.

Од новијих устава, Бугарска предвиђа својим Уставом од 1991. год. два поступка за промену устава јер поред Народног собрања (Народне скупштине) у том поступку учествује и Велико народно собрање (Велика народна скупштина), с тим да о усвајању новог устава (члан 158. тач. 1.) одлучује само Велика народна скупштина.

Ова уставотворна скупштина, када одлучује о промени устава, појављује се под различитим називом као Национални конвент, Конвент, Велика национална скупштина и др. али је за све њих заједничко да се образују само да изврше уставну промену.

б) Одлучивање о промени устава од стране грађана путем референдума (тзв. уставотворног референдума) представља израз схватања о народној суверености, народној вољи као суштини устава, која је важна како за његово доношење, тако и његову промену. Код овог модела уставне промене, народно гласање се појављује у последњој фази уставне промене и то након што парламент припреми и гласа о предлогу промене устава и оно има карактер ратификације те одлуке